HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a treia)

6 februarie 2014*

„Concurență — Înțelegeri — Piața spaniolă a stațiilor-servicii — Decizie de respingere a unei plângeri — Regulamentul (CE) nr. 1/2003 — Neexecutarea angajamentelor făcute obligatorii printr-o decizie a Comisiei — Redeschiderea procedurii — Amenzi — Penalități cu titlu cominatoriu”

În cauza T-342/11,

Confederación Española de Empresarios de Estaciones de Servicio (CEEES), cu sediul în Madrid (Spania),

Asociación de Gestores de Estaciones de Servicio, cu sediul în Madrid,

reprezentate de A. Hernández Pardo și de B. Marín Corral, avocați,

reclamante,

împotriva

Comisiei Europene, reprezentată de J. Baquero Cruz și de F. Ronkes Agerbeek, în calitate de agenți,

pârâtă,

susținută de

Regatul Spaniei, reprezentat inițial de M. Muñoz Pérez și ulterior de S. Centeno Huerta și în cele din urmă de A. Rubio González, abogados del Estado,

și de

Repsol Comercial de Productos Petrolíferos SA, reprezentată de J. Jiménez-Laiglesia Oñate și de S. Rivero Mena, avocați,

intervenientă,

având ca obiect o cerere de anulare a Deciziei C(2011) 2994 final a Comisiei din 28 aprilie 2011 de respingere a plângerii formulate de reclamante cu privire la încălcările normelor de concurență săvârșite de Repsol (cazul COMP/39.461),

TRIBUNALUL (Camera a treia),

compus din domnul O. Czúcz (raportor), președinte, doamna I. Labucka și domnul D. Gratsias, judecători,

* Limba de procedură: spaniola.

grefier: domnul J. Palacio González, administrator principal,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 29 aprilie 2013,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Prin prezenta acțiune, reclamantele, Confederación Española de Empresarios de Estaciones de Servicio (CEEES) și Asociación de Gestores de Estaciones de Servicio, solicită anularea Deciziei C(2011) 2994 final a Comisiei din 28 aprilie 2011 de respingere a plângerii formulate de acestea cu privire la încălcările normelor de concurență săvârșite de Repsol (cazul COMP/39.461) (denumită în continuare „decizia atacată"). Respectiva plângere denunța nerespectarea de către intervenientă, Repsol Comercial de Productos Petrolíferos SA (denumită în continuare „Repsol"), a angajamentelor făcute obligatorii prin Decizia Comisiei din 12 aprilie 2006 privind o procedură de aplicare a articolului 81 [CE] (cazul COMP/B-1/38.348 – Repsol CPP) (rezumat în JO L 176, p. 104, denumită în continuare „decizia privind angajamentele").

Situația de fapt

2 CEEES este o asociație de întreprinderi având ca obiect apărarea și reprezentarea intereselor în toate domeniile membrilor săi, care sunt, în esență, societăți titulare de drepturi de operare a unor stații-servicii.

3 Asociación de Gestores de Estaciones de Servicio este o asociație de întreprinderi care este integrată în CEEES și care reprezintă interesele antreprenorilor care operează stații-servicii fără a fi proprietarii acestora.

4 Repsol este o societate petrolieră spaniolă.

5 La 16 iunie 2004, Comisia Comunităților Europene a deschis o procedură de aplicare a articolelor 81 CE și 82 CE împotriva Repsol cu privire la distribuirea de carburant la stațiile-servicii din Spania. În aprecierea preliminară, Comisia a exprimat îndoieli cu privire la compatibilitatea cu articolul 81 CE a anumitor elemente din acordurile de distribuție exclusive pe termen lung încheiate între Repsol și stațiile-servicii.

6 Ca răspuns la preocupările manifestate de Comisie, Repsol a propus angajamente care au fost publicate în cadrul consultării publice prevăzute la articolul 27 alineatul (4) din Regulamentul (CE) nr. 1/2003 al Consiliului din 16 decembrie 2002 privind punerea în aplicare a normelor de concurență prevăzute la articolele 81 [CE] și 82 [CE] (JO 2003, L 1, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 167), care a făcut obiectul mai multor revizuiri.

7 La 12 aprilie 2006, prin adoptarea deciziei privind angajamentele, în temeiul articolului 9 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1/2003, Comisia a făcut angajamentele revizuite obligatorii până la 31 decembrie 2011.

8 Decizia privind angajamentele prevedea, printre altele, următoarele:

„[Repsol] se angajează să respecte dispozițiile articolelor 4 și 5 din Regulamentul nr. 2790/99 în ceea ce privește acordurile care definesc condițiile în care [Repsol] desfășoară activitatea de distribuție a carburanților și a combustibililor pentru autovehicule în stațiile-servicii din Spania. [Repsol] se angajează, printre altele:

[...]

b) să nu limiteze capacitatea cumpărătorului de a stabili prețul de vânzare, [Repsol] rămânând totuși liberă să impună prețuri de vânzare maxime sau să sugereze un preț de vânzare recomandat, cu condiția ca acestea să nu echivaleze cu un preț de vânzare fix sau minim care rezultă din presiunile impuse sau din stimulentele oferite de oricare dintre părți, sau, în cazul unor contracte de agenție în care [Repsol] fixează prețul de vânzare, întrucât agentul nu devine proprietarul bunurilor, [Repsol] se angajează să nu împiedice agentul să împartă comisionul său cu clientul și să nu îi impună restricții în această privință, lăsând-i libertatea de a scădea prețul plătit efectiv de către client, fără ca veniturile [Repsol] să fie diminuate.”

9 În decizia privind angajamentele, Comisia a considerat că angajamentele propuse de Repsol erau suficiente pentru a remedia problemele identificate și a încheiat procedura.

10 La 30 mai 2007, la fel ca multe alte societăți, reclamantele au depus o plângere la Comisie, invocând existența unui acord care contravine articolului 81 CE între mai multe societăți petroliere. De asemenea, acestea au susținut că Repsol impunea prețuri minime de vânzare către public stațiilor-servicii, cu încălcarea articolelor 81 CE și 82 CE.

11 În memoriul lor extins din 10 iulie 2007, reclamantele au susținut că Repsol nu și-a îndeplinit angajamentele, făcute obligatorii printr-o decizie privind angajamentele, de a nu restrânge posibilitatea stațiilor-servicii din Spania de a stabili prețul de vânzare a carburanților către public și a solicitat Comisiei să redeschidă procedurile împotriva Repsol în temeiul articolului 9 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003.

12 În observațiile lor din 13 noiembrie 2009, reclamantele au susținut că Comisia era obligată să aplice Repsol o amendă ca urmare a nerespectării de către aceasta din urmă a angajamentelor sale.

13 La 30 iulie 2009, Comisión Nacional de la Competencia (Comisia Națională de Concurență Spaniolă, denumită în continuare „CNC”) a adoptat o decizie împotriva Repsol, Cepsa Estaciones de Servicio SA și BP Oil España SA (denumită în continuare „decizia CNC”) . În această decizie, CNC a constatat că aceste societăți au încălcat articolul 1 din Legea nr. 16/1989 din 17 iulie 1989 privind protecția concurenței (BOE nr. 170 din 18 iulie 1989, p. 22747) (ley 16/1989, de 17 de julio, de Defensa de la Competencia), precum și articolul 81 alineatul (1) CE, în măsura în care fixaseră în mod indirect prețurile de vânzare a carburantului către public care trebuiau aplicate de întreprinderile independente care își desfășurau activitatea sub marca lor, restricționând astfel libera concurență între stațiile-servicii din rețeaua lor, precum și între celelalte stații-servicii. În plus, CNC a aplicat Repsol o amendă de 5 milioane de euro și a obligat-o să ia toate măsurile necesare pentru încetarea acestei practici de fixare a prețurilor și să se abțină de la această practică în viitor.

14 Prin înscrisurile din 30 martie 2010 și, respectiv, din 28 decembrie 2010, reclamantele au formulat o acțiune împotriva deciziei CNC.

15 Prin scrisoarea din 21 septembrie 2010, Comisia a prezentat reclamantelor aprecierea sa provizorie cu privire la plângerea pe care acestea au depus-o la 30 mai 2007.

16 Referitor la prima parte a plângerii reclamantelor privind un presupus acord care contravine articolului 101 TFUE, Comisia le-a informat pe acestea din urmă că a transmis CNC toate elementele respectivei plângeri privind un astfel de acord și le-a cerut să confirme dacă intenționau să își retragă plângerea în ceea ce privește respectivul acord.

17 În ceea ce privește a doua parte a plângerii reclamantelor, care viza o încălcare de către Repsol și de către Cepsa Estaciones de Servicio a articolului 101 TFUE ca urmare a impunerii de prețuri de vânzare minime la stațiile-servicii, Comisia a susținut că acest aspect a fost deja stabilit în decizia CNC și a anunțat intenția sa de a respinge această parte a plângerii, în conformitate cu articolul 13 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003. Comisia a invitat reclamantele să se desisteze de aceasta.

18 În sfârșit, în ceea ce privește a treia parte a plângerii lor, referitoare la nerespectarea de către Repsol a angajamentelor sale făcute obligatorii prin decizia privind angajamentele, Comisia a subliniat că nu existau motive suficiente pentru a efectua o anchetă și că, tot cu titlu preliminar, respingea această parte a plângerii.

19 În răspunsul din 18 octombrie 2010, reclamantele și-au exprimat acordul pentru retragerea primelor două părți ale plângerii menționate la punctele 16 și 17 de mai sus. În schimb, acestea au menținut a treia parte a plângerii menționată la punctul 18 de mai sus.

20 La 28 aprilie 2011, Comisia a adoptat decizia atacată, prin care a respins plângerea reclamantelor.

21 Comisia a amintit în considerentele (22)-(25) ale deciziei atacate că, în temeiul neexecutării unei decizii privind angajamentele, pe de o parte, putea să redeschidă procedura potrivit articolului 9 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1/2003 și să aplice amenzi sau penalități cu titlu cominatoriu în temeiul articolelor 23 și 24 din regulamentul menționat și, pe de altă parte, dispunea de o putere de apreciere în această privință. Or, în speță, nu ar exista motive suficiente pentru a adopta măsuri împotriva Repsol.

22 În considerentele (26)-(32) ale deciziei atacate, Comisia a reținut că nu era necesară redeschiderea procedurii împotriva Repsol, deoarece CNC desfășurase deja o anchetă împotriva acestei societăți și a adoptat măsuri împotriva sa. Analiza plângerii ar fi condus la dublarea muncii și ar fi fost o utilizare ineficientă a resurselor publice.

23 În considerentele (33)-(43) ale deciziei atacate, Comisia a examinat și a respins două dintre argumentele reclamantelor. În primul rând, în considerentele (34)-(40) ale deciziei menționate, Comisia a respins argumentul reclamantelor potrivit căruia examinarea plângerii ar fi condus doar la o dublare a muncii limitate. În al doilea rând, în considerentele (41)-(43) ale acestei decizii, Comisia a respins argumentul potrivit căruia era vorba despre încălcări diferite. În acest context, Comisia a considerat, printre altele, că, chiar presupunând că comportamentul Repsol constituia o încălcare a două prevederi legale distincte, și anume articolul 101 TFUE, pe de o parte, și articolul 9 din Regulamentul nr. 1/2003, pe de altă parte, nu existau suficiente motive pentru a lua măsuri cu privire la acest aspect al plângerii. Acțiunea publică inițiată de CNC pentru a sancționa comportamentul Repsol ar fi suficientă pentru a o descuraja pe acesta din urmă să participe la astfel de practici anticoncurențiale în viitor.

24 În sfârșit, în considerentele (44)-(48) ale deciziei atacate, Comisia a răspuns la argumentul reclamantelor, potrivit căruia era obligată să aplice amenzi în temeiul articolului 23 alineatul (2) litera (c) din Regulamentul nr. 1/2003 sau penalități cu titlu cominatoriu în temeiul articolului 24 alineatul (1) litera (c) din regulamentul menționat. În acest context, Comisia a reținut că aceste dispoziții nu prevedeau dreptul de a i se cere să impună o amendă sau penalități cu titlu cominatoriu și că, în orice caz, în circumstanțele cauzei, nu era necesară inițierea unei proceduri pentru a aplica o amendă Repsol.

Procedura și concluziile părților

25 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 30 iunie 2011, reclamantele au introdus prezenta acțiune.

26 Prin înscrisuri depuse la grefa Tribunalului la 23 septembrie și, respectiv, la 3 octombrie 2011, Regatul Spaniei și Repsol au solicitat să intervină în prezenta procedură în susținerea concluziilor Comisiei. Prin Ordonanțele din 8 noiembrie și, respectiv, din 30 noiembrie 2011, președintele Camerei a doua a Tribunalului a admis cererile lor de intervenție.

27 După încheierea procedurii scrise, prin înscrisurile din 12 iulie 2012 și din 9 aprilie 2013, reclamantele au făcut două oferte de probe la care erau anexate documente. Aceste oferte au fost incluse în dosar sub rezerva unei decizii privind admisibilitatea lor.

28 Pe baza raportului judecătorului raportor, Tribunalul (Camera a treia) a decis deschiderea procedurii orale.

29 Pledoariile părților și răspunsurile acestora la întrebările adresate de Tribunal au fost ascultate în ședința din 29 aprilie 2013.

30 În cererea introductivă, reclamantele solicită Tribunalului:

— anularea deciziei atacate;

— în consecință, constatarea faptului că Comisia este obligată să aplice Repsol o amendă sau penalități cu titlu cominatoriu pentru încălcarea articolului 9 din Regulamentul nr. 1/2003.

31 În răspuns la o întrebare adresată de Tribunal în cursul ședinței, reclamantele s-au desistat de capătul de cerere prin care se urmărea constatarea faptului că Comisia este obligată să aplice Repsol o amendă sau penalități cu titlu cominatoriu, fapt consemnat în procesul-verbal de ședință.

32 Comisia solicită Tribunalului:

— declararea acțiunii ca inadmisibilă în parte și respingerea acțiunii în parte ca neîntemeiată sau, în orice caz, respingerea acesteia în totalitate ca neîntemeiată;

— obligarea reclamantelor la plata cheltuielilor de judecată.

33 Regatul Spaniei solicită Tribunalului:

— respingerea acțiunii;

— obligarea reclamantelor la plata cheltuielilor de judecată.

34 Repsol solicită Tribunalului:

— respingerea acțiunii ca inadmisibilă în parte și neîntemeiată în parte sau, în orice caz, respingerea acțiunii ca neîntemeiată în totalitate:

— obligarea recurentelor la plata cheltuielilor de judecată, inclusiv a celor în legătură cu intervenția acesteia.

În drept

35 În susținerea acțiunii, reclamantele invocă faptul că Comisia a încălcat, pe de o parte, articolul 9 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003, precum și, pe de altă parte, articolul 23 alineatul (2) litera (c) și articolul 24 alineatul (1) litera (c) din regulamentul menționat.

36 În esență, reclamantele invocă două motive.

37 În primul rând, reclamantele susțin că, în urma nerespectării, de către Repsol, a deciziei privind angajamentele, Comisia ar fi trebuit să redeschidă procedura împotriva acestei societăți și să îi aplice o amendă sau penalități cu titlu cominatoriu. Prin neadoptarea acestor măsuri, Comisia ar fi încălcat articolul 9 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003, precum și articolul 23 alineatul (2) litera (c) și articolul 24 alineatul (1) litera (c) din acest regulament.

38 În al doilea rând, reclamantele consideră că, prin omisiunea redeschiderii procedurii împotriva Repsol și a retragerii sau a abrogării deciziei cu privire la angajamente, Comisia a încălcat articolul 9 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003.

39 Întrucât anumite observații ale reclamantelor pot fi interpretate ca vizând nu numai temeinicia motivelor din decizia atacată, ci și obligația de motivare prevăzută la articolul 296 TFUE, Tribunalul va examina acest aspect la finalul examinării celor două motive.

40 În sfârșit, Tribunalul se va pronunța cu privire la ofertele de probe din 9 aprilie 2012 și din 12 iulie 2013.

Cu privire la motivul întemeiat pe încălcarea articolului 9 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003, precum și a articolului 23 alineatul (2) litera (c) și a articolului 24 alineatul (1) litera (c) din regulamentul menționat ca urmare a omisiunii Comisiei de a redeschide procedura împotriva Repsol și de a-i aplica acesteia o amendă sau penalități cu titlu cominatoriu

Cu privire la admisibilitate motivului

41 Comisia susține că motivul întemeiat pe o încălcare a articolului 23 alineatul (2) litera (c) și a articolului 24 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 1/2003 a fost invocat numai în susținerea celui de al doilea capăt de cerere al reclamantelor, la care acestea au renunțat (a se vedea punctul 31 de mai sus), având ca obiect să i se adreseze acesteia o somație.

42 Or, contrar susținerilor Comisiei, nu reiese din cererea introductivă că reclamantele se limitează să invoce o încălcare a dispozițiilor articolului 23 alineatul (2) litera (c) sau ale articolului 24 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 1/2003 exclusiv în susținerea capătului de cerere având ca obiect constatarea faptului că Comisia este obligată să aplice Repsol o amendă sau penalități cu titlu cominatoriu, iar nu în susținerea primului lor capăt de cerere.

43 În acest context, trebuie amintit că, desigur, reiese din jurisprudență că, în cadrul competenței de anulare care îi este conferită la articolul 263 TFUE, instanța Uniunii Europene nu este abilitată să adreseze somații instituțiilor și că un capăt de cerere având ca obiect să se adreseze o somație unei instituții a Uniunii trebuie, așadar, respins ca inadmisibil (Hotărârea Tribunalului din 9 septembrie 2010, Now Pharm/Comisia, T-74/08, Rep., p. II-4661, punctul 19).

44 Această jurisprudență nu se opune totuși ca reclamantele să invoce în susținerea unei cereri de anulare a deciziei atacate un motiv întemeiat pe încălcarea articolului 23 alineatul (2) litera (c) sau a articolului 24 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 1/2003. Astfel, în ipoteza în care Comisia ar fi încălcat

aceste dispoziții în decizia atacată, reclamantele ar trebui să poată solicita anularea acestei decizii la Tribunal și i-ar reveni atunci Comisiei obligația de a adopta măsurile pe care le-ar presupune punerea în aplicare a hotărârii Tribunalului, în temeiul articolului 266 TFUE.

45 Prin urmare, excepția de admisibilitate invocată de Comisie trebuie respinsă.

Cu privire la temeinicia motivului

46 În esență, reclamantele susțin că, prin refuzul de a redeschide procedura împotriva Repsol și de a-i aplica acesteia o amendă sau penalități cu titlu cominatoriu ca urmare a nerespectării deciziei privind angajamentele, Comisia a încălcat articolul 9 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003, precum și articolul 23 alineatul (2) litera (c) și articolul 24 alineatul (1) litera (c) din regulamentul menționat.

– Cu privire la marja de apreciere a Comisiei

47 Trebuie arătat că, în ipoteza în care reclamantele ar susține că dispozițiile articolului 9 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003, precum și ale articolului 23 alineatul (2) litera (c) și ale articolului 24 alineatul (1) litera (c) din regulamentul menționat obligă Comisia să redeschidă procedura și să aplice penalități cu titlu cominatoriu și amenzi oricărei întreprinderi care nu își respectă angajamentele făcute obligatorii printr-o decizie întemeiată pe articolul 9 alineatul (1) din același regulament, această obiecție ar trebui respinsă ca neîntemeiată.

48 Astfel, reiese fără echivoc din modul de redactare a articolului 9 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003 că, atunci când o întreprindere în cauză nu respectă o decizie privind angajamentele, în sensul articolului 9 alineatul (1) din regulamentul menționat, Comisia nu este obligată să redeschidă procedura împotriva respectivei întreprinderi, ci dispune de o putere de apreciere în această privință. Astfel, în temeiul acestei dispoziții, atunci când o întreprindere nu își respectă angajamentele făcute obligatorii în sensul articolului 9 din Regulamentul nr. 1/2003, Comisia poate redeschide procedura împotriva acestei întreprinderi la cerere sau din proprie inițiativă.

49 Comisia dispune deopotrivă de o putere de apreciere privind aplicarea articolului 23 alineatul (2) litera (c) și a articolului 24 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 1/2003, în temeiul cărora poate aplica amenzi sau penalități cu titlu cominatoriu întreprinderilor, atunci când acestea nu respectă un angajament considerat obligatoriu printr-o decizie adoptată în aplicarea articolului 9 din regulamentul menționat.

50 Cu toate acestea, în cursul procedurii, reclamantele au precizat că nu repuneau în discuție faptul că dispozițiile în cauză confereau o putere de apreciere Comisiei.

51 Reclamantele apreciază totuși că, deși, în principiu, Comisia dispune de o marjă de apreciere, aceasta ar fi trebuit, în împrejurările cauzei, să redeschidă procedura împotriva Repsol și să îi aplice penalități cu titlu cominatoriu și o amendă.

52 În acest context, reclamantele susțin că jurisprudența potrivit căreia Comisia dispune de o marjă largă de apreciere în ceea ce privește aspectul dacă este în interesul Uniunii să se dea curs unei plângeri care are ca obiect o încălcare a articolelor 101 TFUE sau 102 TFUE nu este aplicabilă în speță, având în vedere că plângerea acestora ar urmări nerespectarea unei decizii privind angajamentele și că această nerespectare ar fi fost demonstrată prin decizia CNC.

53 În această privință, trebuie să se rețină, cu titlu introductiv, că puterea de a redeschide procedura de care dispune Comisia în temeiul articolului 9 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003 și puterea de a aplica amenzi sau penalități cu titlu cominatoriu de care dispune în temeiul articolelor 23 și 24 din regulamentul menționat i-au fost conferite din perspectiva misiunii de a asigura respectarea articolelor 101 TFUE și 102 TFUE cu care este învestită în temeiul articolului 105 TFUE.

54 Astfel, atunci când identifică probleme de concurență, Comisia poate face obligatorii angajamentele care au fost propuse de întreprinderile în cauză și pe care aceasta le consideră adecvate, în loc să procedeze la constatarea formală a unei încălcări a articolului 101 TFUE sau 102 TFUE (Hotărârea Curții din 29 iunie 2010, Comisia/Alrosa, C-441/07 P, Rep., p. I-5949, punctul 35).

55 Pe de o parte, mecanismul instituit prin articolul 9 din Regulamentul nr. 1/2003 îi permite întreprinderii în cauză să participe pe deplin la procedură, propunând soluțiile pe care le consideră cele mai adecvate pentru a răspunde la preocupările Comisiei ,și să evite ca Comisia să constate în mod formal o încălcare a articolului 101 TFUE sau 102 TFUE. Pe de altă parte, acest articol este inspirat din considerații de economie a procedurii, întrucât Comisia nu este obligată să demonstreze corespunzător cerințelor legale că sunt întrunite condițiile articolului 101 TFUE sau 102 TFUE și poate aduce, așadar, o soluție mai rapidă la problemele pe care le-a identificat (a se vedea în acest sens Hotărârea Comisia/Alrosa, punctul 54 de mai sus, punctul 35).

56 Competențele conferite Comisiei în temeiul articolului 9 alineatul (2) al articolului 23 alineatul (2) litera (c) și al articolului 24 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 1/2003 urmăresc garantarea respectării unor asemenea angajamente. Astfel, atunci când o întreprindere nu respectă angajamentele pe care le-a formulat și care au fost considerate obligatorii de Comisie, aceasta din urmă poate redeschide procedura și poate aplica întreprinderii respective penalități cu titlu cominatoriu sau o amendă, limitându-se să demonstreze nerespectarea deciziei privind angajamentele, fără să fie necesar să demonstreze în prealabil o încălcare a articolului 101 TFUE sau 102 TFUE.

57 În schimb, contrar susținerilor reclamantelor, obiectivul acestor dispoziții nu este de a permite impunerea unei duble sancțiuni unei întreprinderi pentru încălcări deosebit de grave ale articolului 101 TFUE sau 102 TFUE. Astfel, o asemenea interpretare nu ar fi în niciun caz conformă ultimei teze a considerentului (13) al Regulamentului nr. 1/2003, potrivit căreia deciziile care fac angajamentele obligatorii nu sunt adecvate în cazurile în care Comisia intenționează să impună o amendă.

58 În ceea ce privește elementele care determină exercitarea puterii de apreciere de care dispune Comisia în temeiul articolului 9 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003, trebuie să se rețină că aceasta din urmă nu dispune decât de resurse limitate pe care trebuie să le utilizeze pentru a acționa împotriva unui număr potențial ridicat de comportamente contrare dreptului concurenței.

59 În consecință, revine Comisiei sarcina de a acorda grade de prioritate diferite problemelor de concurență cu care este sesizată și de a decide dacă continuarea examinării unui caz este în interesul Uniunii (a se vedea Hotărârea Tribunalului din 15 decembrie 2010, CEAHR/Comisia, T-427/08, Rep., p. II-5865, punctul 27 și jurisprudența citată).

60 În acest context, trebuie amintit că, în ceea ce privește deciziile de respingere a plângerilor pentru încălcarea articolelor 101 TFUE și 102 TFUE, reiese dintr-o jurisprudență constantă că Comisia trebuie să țină seama de elementele de fapt și de drept pertinente, în special de cele care îi sunt prezentate de autorul plângerii. Astfel, în acest context, Comisia trebuie în special să ia în considerare importanța încălcării invocate în ceea ce privește funcționarea pieței interne, probabilitatea posibilității de a stabili existența acesteia și întinderea măsurilor de investigare necesare pentru a-și îndeplini, în cele mai bune condiții, misiunea de asigurare a respectării articolelor 101 TFUE și 102 TFUE (a se vedea Hotărârea Curții din 17 mai 2001, IECC/Comisia, C-450/98 P, Rec., p. I-3947, punctul 57 și jurisprudența citată, Hotărârea Tribunalului din 18 septembrie 1992, Automec/Comisia, T-24/90, Rec., p. II-2223, punctul 86, și Hotărârea din 12 septembrie 2007, Ufex și alții/Comisia, T-60/05, Rep.,

p. II-3397, punctul 178). Pe de altă parte, Comisia trebuie să poată lua în considerare măsurile autorităților naționale de concurență (a se vedea Hotărârea Tribunalului din 3 iulie 2007, Au lys de France/Comisia, T-458/04, nepublicată în Repertoriu, punctul 72 și jurisprudența citată). În sfârșit, Tribunalul a constatat deja că nimic nu se opunea faptului ca Comisia, într-un anumit caz, să acorde prioritate unui singur criteriu pentru a evalua interesul Uniunii de a examina o problemă de concurență (a se vedea în acest sens Hotărârea IECC/Comisia, citată anterior, punctele 58 și 59).

61 Reiese deopotrivă dintr-o jurisprudență constantă că autorul unei plângeri care vizează o încălcare a articolului 101 TFUE sau 102 TFUE nu are dreptul de a solicita Comisiei o decizie definitivă cu privire la existența sau la inexistența încălcării invocate (Hotărârea Curții din 4 martie 1999, Ufex și alții/Comisia, C-119/97 P, Rec., p. I-1341, punctul 87, Hotărârea Tribunalului Automec/Comisia, punctul 60 de mai sus, punctul 75, și Hotărârea din 13 septembrie 2012, Protégé International/Comisia, T-119/09, nepublicată în Repertoriu, punctul 32).

62 Având în vedere faptul că competența Comisiei de a face angajamentele obligatorii în temeiul articolului 9 din Regulamentul nr. 1/2003 are deopotrivă ca obiectiv să garanteze respectarea articolelor 101 TFUE și 102 TFUE și faptul că competențele prevăzute la articolul 9 alineatul (2) la articolul 24 alineatul (1) litera (c) și la articolul 23 alineatul (2) litera (c) din regulamentul menționat urmăresc garantarea respectării angajamentelor menționate, Tribunalul consideră că principiile reținute de jurisprudența menționată la punctele 60 și 61 de mai sus se aplică deopotrivă într-un caz în care Comisia este sesizată cu eventuala nerespectare a unui angajament și în care aceasta trebuie să decidă dacă redeschide procedura.

63 Or, întrucât Comisia trebuie să aprecieze aspectul dacă este în interesul Uniunii să continue examinarea unei plângeri având în vedere elementele de drept și de fapt pertinente ale cauzei, aceasta trebuie să țină seama de împrejurarea că situația poate fi diferită după cum această plângere privește eventuala nerespectare a unei decizii privind angajamentele sau o eventuală încălcare a articolului 101 TFUE sau 102 TFUE.

64 Astfel, întrucât o nerespectare a angajamentelor este, în general, mai ușor de demonstrat decât o încălcare a articolului 101 TFUE sau 102 TFUE, întinderea măsurilor de investigare necesare pentru a dovedi o astfel de nerespectare a angajamentelor va fi, în principiu, mai limitată. Cu toate acestea, contrar susținerilor reclamantelor, nu se poate deduce de aici că, într-o asemenea situație, Comisia ar trebui să redeschidă sistematic procedura și să aplice o amendă sau penalități cu titlu cominatoriu. Astfel, o asemenea abordare ar avea drept consecință transformarea competențelor pe care aceasta le deține în temeiul articolului 9 alineatul (2) al articolului 23 alineatul (2) litera (c) și al articolului 24 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 1/2003 în competențe legate, fapt care nu ar fi în conformitate cu modul de redactare a acestor dispoziții.

65 În continuare, în ceea ce privește argumentul prezentat de reclamante, potrivit căruia îi revine Comisiei obligația de a asigura respectarea unei decizii privind angajamentele, trebuie constatat că nimic nu se opune luării în considerare de către Comisie, în cadrul dispozițiilor în cauză, a măsurilor autorităților naționale de concurență.

66 În acest context, trebuie să se rețină că competența paralelă a autorităților naționale de concurență pentru aplicarea articolelor 101 TFUE și 102 TFUE, în temeiul articolului 5 din Regulamentul nr. 1/2003, nu este repusă în discuție prin adoptarea de către Comisie a unei decizii privind angajamentele în temeiul articolului 9 din regulamentul menționat. Astfel, precum reiese din considerentul (13) al Regulamentului nr. 1/2003, deciziile privind angajamentele adoptate de Comisie în temeiul articolului 9 din regulamentul menționat nu aduc atingere competențelor autorităților naționale de concurență de a constata o încălcare a articolului 101 TFUE sau 102 TFUE și de a se pronunța cu privire la prezenta cauză. Pe de altă parte, reiese din considerentul (22) al acestui regulament că deciziile privind angajamente, adoptate de Comisie, nu afectează competența autorităților naționale de concurență de a aplica articolele 101 TFUE și 102 TFUE.

67 În sfârșit, contrar susținerilor reclamantelor, adoptarea de către Comisie a unei decizii în temeiul articolului 9 din Regulamentul nr. 1/2003 nu îi conferă o competență exclusivă. Cu siguranță, articolul 11 alineatul (6) din regulamentul menționat, pe care reclamantele îl invocă în acest context, prevede în special că inițierea de către Comisie a unei proceduri prin care se constată o încălcare și se dispune încetarea acesteia în temeiul articolului 7 din regulamentul menționat sau a unei proceduri în vederea adoptării unei decizii prin care angajamentele sunt făcute obligatorii în temeiul articolului 9 din regulamentul menționat are drept consecință desesizarea autorităților de concurență ale statelor membre de competența lor de a aplica articolele 101 TFUE și 102 TFUE. Cu toate acestea, nu se poate deduce din aceste dispoziții că o autoritate națională de concurență nu mai poate adopta decizii împotriva unei întreprinderi după ce Comisia a adoptat o decizie privind angajamentele, în sensul articolului 9 din Regulamentul nr. 1/2003. Astfel, reiese din jurisprudență că articolul 11 alineatul (6) din Regulamentul nr. 1/2003 nu desesizează autoritățile naționale de concurență în mod permanent, ci doar în cursul procedurii în fața Comisiei (a se vedea în acest sens Hotărârea Curții din 14 februarie 2012, Toshiba Corporation și alții, C-17/10, punctele 68-92).

68 În consecință, nimic nu se opune luării în considerare de către Comisie a măsurilor pe care le-a adoptat o autoritate națională de concurență împotriva unei întreprinderi atunci când aceasta apreciază că este în interesul Uniunii să reinițieze procedura împotriva acestei întreprinderi pentru nerespectarea angajamentelor sale, pentru a-i aplica o amendă sau penalități cu titlu cominatoriu. Dimpotrivă, în măsura în care competențele Comisiei în temeiul articolului 9 alineatul (2), al articolului 23 alineatul (2) litera (c) și al articolului 24 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 1/2003 i-au fost conferite în vederea misiunii sale de asigurare a respectării articolelor 101 TFUE și 102 TFUE, o asemenea luare în considerare se impune.

– Cu privire la exercitarea puterii de apreciere în speță

69 În lumina considerațiilor care precedă, trebuie analizată obiecția potrivit căreia decizia Comisiei de a nu reiniția procedura și de a nu aplica Repsol penalități cu titlu cominatoriu sau o amendă este afectată de o eroare vădită de apreciere. Reclamantele susțin că motivarea pe care Comisia a expus-o în decizia atacată nu justifică această decizie.

70 În această privință, trebuie amintit că controlul instanței Uniunii asupra exercitării de către Comisie a puterii discreționare care îi este recunoscută în soluționarea plângerilor nu trebuie să conducă la substituirea aprecierii Comisiei cu propria apreciere, ci urmărește să verifice că decizia în litigiu nu se bazează pe fapte inexacte din punct de vedere material și că nu este afectată de vreo eroare de drept și nici de vreo eroare vădită de apreciere sau de un abuz de putere (a se vedea Hotărârea CEAHR/Comisia, punctul 59 de mai sus, punctul 65 și jurisprudența citată).

71 Tribunalul consideră că, în speță, motivarea deciziei atacate, rezumată la punctele 21-24 de mai sus, nu este afectată de o eroare vădită de apreciere.

72 Astfel, trebuie amintit că Comisia s-a întemeiat în special pe existența deciziei CNC, în care aceasta din urmă a constatat că Repsol încălcase articolul 101 TFUE fixând indirect prețurile de vânzare a carburantului către public, i-a aplicat o amendă de 5 milioane de euro și a obligat-o să ia toate măsurile necesare pentru încetarea acestei practici de fixare a prețurilor și să se abțină de la această practică în viitor. Această abordare este în concordanță cu obiectivul unei strânse cooperări între Comisie și autoritățile naționale de concurență în cadrul Rețelei Europene de Concurență, care este menționat în considerentele (6), (8) și (15) ale Regulamentului nr. 1/2003.

73 Pe de altă parte, având în vedere decizia CNC, Comisia a putut lua în considerare, fără a săvârși o eroare vădită de apreciere, că nu era necesară adoptarea unor măsuri suplimentare împotriva Repsol.

74 Astfel, pe de o parte, în ceea ce privește argumentul reclamantelor potrivit căruia Comisia ar fi trebuit să aplice o amendă în temeiul nerespectării de către Repsol a deciziei privind angajamentele, impunându-i o sancțiune în temeiul articolului 24 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 1/2003, trebuie reținut că această putere a Comisiei urmărește să oblige o întreprindere să îndeplinească un angajament în viitor. Or, în această privință, obiectivele pe care Comisia le-ar fi putut urmări aplicând Repsol penalități cu titlu cominatoriu și cele urmărite de CNC în decizia sa convergeau, întrucât era vorba despre a face să înceteze practica de fixare a prețurilor de vânzare a carburantului. În decizia atacată, Comisia a constatat că măsurile adoptate de CNC erau suficiente pentru a constrânge societatea Repsol să se abțină de la această practică în viitor. Prin urmare, aceasta a putut considera, fără a săvârși o eroare vădită de apreciere, că o intervenție din partea sa nu era necesară și că, prin urmare, nu era în interesul Uniunii să se redeschidă procedura pentru aplicarea unor penalități cu titlu cominatoriu.

75 Pe de altă parte, în ceea ce privește argumentul reclamantelor potrivit căruia Comisia ar fi trebuit să aplice o amendă pentru nerespectarea deciziei privind angajamentele, trebuie amintit că obiectivul principal al unei amenzi aplicate în temeiul articolului 23 alineatul (2) litera (c) din Regulamentul nr. 1/2003 este de a sancționa un comportament cu privire la care Comisia consideră că ridică probleme de concurență, fără a fi necesar să se demonstreze corespunzător cerințelor legale că sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 101 TFUE sau 102 TFUE. În decizia sa, CNC constatase deja că Repsol fixase prețul de vânzare a carburantului și îi aplicase o sancțiune. Întrucât decizia privind angajamentele viza același comportament, Comisia a trebuit să ia în considerare decizia CNC. Or, întrucât obiectivul principal al sancționării unui comportament al Repsol pe care Comisia l-a identificat ca fiind problematic a fost deja atins, aceasta a putut considera că redeschiderea procedurii și impunerea unei amenzi suplimentare nu era în interesul Uniunii, fără a săvârși o eroare vădită de apreciere.

76 Niciun argument prezentat de reclamante nu poate repune în discuție această apreciere în cauză.

77 În primul rând, reclamantele susțin că, în pofida faptului că CNC aplicase deja o amendă Repsol pentru fixarea prețului de vânzare a carburantului, Comisia era obligată să îi impună o amendă suplimentară în temeiul articolului 23 alineatul (2) litera (c) din Regulamentul nr. 1/2003, pentru a nu compromite esența însăși a mecanismului instituit prin articolul 9 din regulamentul menționat, pentru motive de securitate juridică și pentru a nu lăsa să pară că neexecutarea unui angajament ar fi un fapt „gratuit, nesemnificativ sau lipsit de importanță”, mai ales în raport cu întreprinderile care nu au acceptat angajamente.

78 Acest argument trebuie respins.

79 Astfel, chiar în dubla ipoteză în care, pe de o parte, articolul 23 alineatul (2) litera (c) din Regulamentul nr. 1/2003 ar trebui să fie interpretat astfel încât să permită Comisiei să impună o amendă suplimentară unei întreprinderi pentru simplul motiv că acesta nu și-a respectat angajamentele, în timp ce același comportament a fost sancționat de o autoritate națională de concurență pentru încălcarea articolului 101 TFUE, și în care, pe de altă parte, un astfel de procedeu nu ar fi contrar principiului *ne bis in idem*, în speță, Comisia ar fi putut considera că redeschiderea procedurii cu obiectivul de a impune Repsol o amendă suplimentară nu era în interesul Uniunii, fără a săvârși o eroare vădită de apreciere.

80 Mai întâi, trebuie să se rețină că, contrar susținerilor reclamantelor, în speță, Comisia nu ar fi putut să impună Repsol o amendă pentru nerespectarea deciziei privind angajamentele fără a afecta resurse publice pentru această sarcină. Astfel cum susține în mod întemeiat Comisia, aceasta ar fi trebuit să efectueze o serie întreagă de demersuri administrative, cum ar fi redactarea deciziei de deschidere a procedurii și a comunicării privind obiecțiunile, ascultarea părților interesate și adoptarea deciziei de aplicare a amenzii.

81 În continuare, Comisia a putut considera că valoarea adăugată a unei intervenții din partea sa ar fi fost limitată, întrucât obiectivul principal vizat la articolul 23 alineatul (2) litera (c) din Regulamentul nr. 1/2003, și anume sancționarea unui comportament al Repsol pe care aceasta l-a considerat ca problematic din perspectiva normelor de concurență, fusese deja atins.

82 În sfârșit, în ceea ce privește obiectivul urmărit de reclamante, și anume păstrarea efectului util al mecanismului instituit prin articolul 9 din Regulamentul 1/2003, trebuie să se considere că este vorba despre un obiectiv care privește în mod direct stabilirea politicii Comisiei în domeniul dreptului concurenței.

83 În consecință, chiar în dubla ipoteză menționată la punctul 79 de mai sus, în speță, Comisia nu ar fi depășit limitele puterii sale de apreciere prin faptul că a decis că, în prezenta cauză, nu se justifica să se redeschidă procedura și să se impună Repsol o amendă suplimentară.

84 În al doilea rând, reclamantele susțin că în decizia atacată Comisia nu a luat suficient în considerare gravitatea încălcării săvârșite de Repsol și efectele comportamentului său pe piață.

85 Acest argument trebuie de asemenea respins.

86 Astfel, cum s-a arătat la punctele 60 și 62 de mai sus, atunci când Comisia acordă grade de prioritate problemelor de concurență care sunt îi sunt aduse la cunoștință, nimic nu se opune să acorde prioritate unuia dintre criteriile relevante.

87 Or, pentru motivele menționate la punctele 72-83 de mai sus, în speță, Comisia putea considera în mod întemeiat că, având în vedere decizia CNC împotriva Repsol, o intervenție suplimentară din partea sa nu era în interesul Uniunii fără a fi necesar ca aceasta să evalueze alte criterii sau să se pronunțe în plus cu privire la fondul cauzei, la gravitatea comportamentului Repsol, la structura pieței spaniole sau la impactul comportamentului Repsol pe această piață.

88 În al treilea rând, reclamantele susțin că, în temeiul efectului direct al deciziei privind angajamentele, al naturii sale obligatorii pentru Repsol, al raportului bilateral și al relației de încredere pe care o stabilește între această societate și Comisie, precum și al necesității de a pune în aplicare dreptul Uniunii în mod uniform și cu respectarea principiului egalității de tratament, Comisia ar fi trebuit să redeschidă procedura și să aplice Repsol o amendă și penalități cu titlu cominatoriu.

89 Prin urmare, argumentul respectiv trebuie de asemenea respins.

90 Astfel, trebuie să se constate că, prin invocarea acestor elemente, reclamantele nu fac decât să amintească faptul că Repsol a fost de acord să se supună unei decizii privind angajamentele în temeiul articolului 9 din Regulamentul nr. 1/2003 și că aceasta nu a respectat decizia menționată.

91 Or, astfel cum s-a arătat la punctul 64 de mai sus, legiuitorul Uniunii a decis să acorde Comisiei o marjă largă de apreciere atunci când aceasta se confruntă cu nerespectarea unui angajament făcut obligatoriu în temeiul articolului 9 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1/2003. Prin urmare, circumstanțele invocate de reclamante care se limitează să descrie faptul că Comisia este în prezența unui astfel de caz nu sunt de natură să demonstreze că aceasta a depășit limitele marjei de apreciere de care dispune în cadrul competențelor pe care le deține potrivit articolului 9 alineatul (2) din regulamentul menționat, precum și articolului 23 alineatul (2) litera (c) și articolului 24 alineatul (1) litera (c) din acest regulament. În schimb, abordarea susținută de reclamante, potrivit căreia aceste circumstanțe în sine obligă Comisia să redeschidă procedura și să impună o amendă sau penalități cu titlu cominatoriu, ar avea drept consecință să aplice competențele menționate drept competențe legate, ceea ce ar fi contrar modului de redactare a acestor dispoziții.

92 În al patrulea rând, trebuie respins argumentul reclamantelor întemeiat pe jurisprudența Curții potrivit căreia eficacitatea deplină a articolelor 101 TFUE și 102 TFUE impune ca fiecare persoană să poată pretinde dezdăunarea prejudiciului cauzat de o încălcare a acestor norme (Hotărârea din 20 septembrie 2001, Courage și Crehan, C-453/99, Rec., p. I-6297, punctul 26, și Hotărârea din 13 iulie 2006, Manfredi și alții, C-295/04-C-298/04, Rec., p. I-6619, punctul 60). Întrucât această jurisprudență viza punerea în aplicare a respectivelor prevederi la inițiativa unei persoane care a suferit un prejudiciu, nu se poate deduce că, în contextul punerii în aplicare a acestor dispoziții la inițiativa unei autorități de concurență, care dispune doar de resurse limitate, toate cazurile în care o întreprindere nu respectă un angajament făcut obligatoriu în temeiul articolului 9 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1/2003 ar trebui sancționate.

93 În al cincilea rând, în măsura în care reclamantele invocă considerentul (29) al Regulamentului nr. 1/2003, potrivit căruia respectarea articolelor 101 TFUE și 102 TFUE și executarea obligațiilor impuse întreprinderilor în temeiul regulamentului menționat trebuie să fie puse în aplicare prin amenzi și penalități, este suficient să se rețină faptul că acest considerent nu repune în discuție nici obiectivul unei aplicări descentralizate a articolului 101 TFUE de către autoritățile naționale de concurență, nici posibilitatea Comisiei de a lua în considerare măsurile respectivelor autorități atunci când stabilește dacă există un interes al Uniunii ca ea să continue examinarea unui caz.

94 În al șaselea rând, în ceea ce privește Comunicatul de presă al Comisiei din 12 aprilie 2006, referitor la decizia sa în cazul COMP/B-1/38.348 privind angajamentele din partea Repsol, precum și memorandumul său din aceeași zi, la care se referă reclamantele, este suficient să se constate că, în cuprinsul acestora, Comisia s-a limitat să rețină că ar putea impune Repsol amenzi în cazul în care aceasta nu ar respecta decizia privind angajamentele, fără a se angaja să pronunțe în mod automat astfel de amenzi.

95 În al șaptelea rând, în măsura în care reclamantele invocă principiul proporționalității, este necesar să se respingă această obiecție ca neîntemeiată, fără a fi necesar să se examineze admisibilitatea acesteia. Astfel, după cum rezultă din cele de mai sus, Comisia nu a săvârșit o eroare vădită de apreciere în contextul evaluării intereselor pe care trebuie să o efectueze în temeiul articolului 9 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003, al articolului 23 alineatul (2) litera (c) și al articolului 24 alineatul (1) litera (c) din regulamentul menționat. Prin urmare, decizia atacată nu poate să fi adus atingere intereselor reclamantelor în mod disproporționat.

96 Având în vedere toate considerațiile de mai sus, trebuie să se constate că Comisia a putut considera în mod întemeiat că nu era în interesul Uniunii să se redeschidă o procedură împotriva Repsol pentru a-i impune o amendă sau penalități cu titlu cominatoriu. În consecință, trebuie să se respingă motivul întemeiat pe încălcarea articolului 9 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003, precum și a articolului 23, alineatul (2) litera (c), precum și a articolului 24 alineatul (1) litera (c) din regulamentul menționat.

Cu privire la motivul întemeiat pe încălcarea articolului 9 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003 ca urmare a omisiunii Comisiei de a redeschide procedura și de a retrage sau a revoca decizia privind angajamentele

97 Reclamantele susțin de asemenea că Comisia a încălcat articolul 9 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003 întrucât nu a redeschis procedura împotriva Repsol și nu a retras sau nu a abrogat decizia privind angajamentele. Ca urmare a nerespectării deciziei privind angajamentele, Comisia ar fi trebuit să retragă sau să abroge decizia menționată.

98 În această privință, Comisia susține în mod întemeiat că, în speță, exista un interes în a menține decizia privind angajamentele. Mai întâi, decizia privind angajamentele nu privea doar obligațiile Repsol referitoare la prețul de vânzare a carburantului, ci, deopotrivă și în principal, contractele de distribuție exclusivă pe termen lung. În plus, în ceea ce privește angajamentul referitor la prețurile de vânzare a

carburantului, nimic nu se opunea menținerii de către Comisie a deciziei sale cu privire la acest angajament. Astfel, după cum s-a arătat la punctul 56 de mai sus, o asemenea menținere îi permitea Comisiei să aplice penalități cu titlu cominatoriu și amenzi în temeiul nerespectării acestei decizii, fără a fi necesar să constate în prealabil o încălcare a articolului 101 TFUE sau 102 TFUE.

99 Prin urmare, reclamantele nu au prezentat nicio dovadă care să demonstreze că Comisia a săvârșit o eroare vădită de apreciere. În consecință, prezentul motiv trebuie respins.

Cu privire la motivarea deciziei atacate

100 În ipoteza în care, susținând că decizia atacată nu a fost suficient motivată, reclamantele doresc nu numai să invoce un motiv privind temeinicia deciziei, ci și un motiv întemeiat pe încălcarea obligației de motivare prevăzută la articolul 296 TFUE, ar trebui să se rețină, în primul rând, că este vorba despre un motiv care trebuie examinat din oficiu și care nu poate fi, așadar, respins ca tardiv.

101 Referitor la temeinicia acestui motiv, trebuie amintit că reiese dintr-o jurisprudență constantă că motivarea unui act trebuie să fie adaptată naturii actului în cauză și trebuie să menționeze în mod clar și neechivoc raționamentul instituției care a emis actul, astfel încât să dea posibilitatea persoanelor interesate să ia cunoștință de temeiurile măsurii luate, iar instanței competente, să își exercite controlul (Hotărârea Curții din 29 septembrie 2011, Elf Aquitaine/Comisia, C-521/09 P, Rep., p. I-8947, punctul 147).

102 În speță, motivarea deciziei atacate era suficientă. Astfel, reiese cu claritate din motivarea deciziei atacate că Comisia a considerat că, în urma deciziei CNC, o intervenție suplimentară din partea sa nu era în interesul Uniunii.

103 În ceea ce privește argumentul invocat de reclamante potrivit căruia cu cât este mai mare puterea de apreciere de care dispune un organ cu atât decizia trebuie să fie mai motivată, trebuie amintit că întinderea motivării impuse depinde deopotrivă de normele aplicabile. Or, după cum s-a arătat la punctele 60, 62, 86 și 87 de mai sus, chiar în cazul în care Comisia ar trebui să ia în considerare toate elementele relevante, nimic nu se opune ca, în speță, aceasta să își întemeieze decizia pe argumentul că măsurile luate de CNC erau suficiente. Prin urmare, motivarea deciziei atacate trebuie să fie considerată suficientă.

Cu privire la ofertele de probe ale reclamantelor

104 Reclamantele au depus la 12 iulie 2012 și la 9 aprilie 2013, așadar, după încheierea procedurii scrise, noi oferte de probe constând în documente însoțite de memorii în care se expune importanța lor pentru evaluarea prezentei cauze.

105 În această privință, este suficient să se constate că aceste oferte de probe nu sunt relevante în cadrul prezentului litigiu, fără să fie necesară pronunțarea cu privire la admisibilitatea lor, din moment ce ansamblul documentelor depuse la 12 iulie 2012 și la 9 aprilie 2013 poartă o dată ulterioară celei a deciziei atacate. Astfel, potrivit unei jurisprudențe constante, legalitatea unui act al Uniunii se apreciază în funcție de elementele de fapt și de drept existente la data adoptării actului. În consecință, la momentul aprecierii legalității unui act al Uniunii, este exclusă luarea în considerare a elementelor ulterioare datei la care acesta a fost adoptat (a se vedea Hotărârea Tribunalului din 9 septembrie 2011, Franța/Comisia, T-257/07, Rep., p. II-5827, punctul 172 și jurisprudența citată).

106 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, acțiunea trebuie respinsă.

Cu privire la cheltuielile de judecată

107 Potrivit articolului 87 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. În speță, se impune obligarea reclamantelor la plata cheltuielilor de judecată, conform concluziilor Comisiei.

108 Potrivit articolului 87 alineatul (4) din Regulamentul de procedură, statele membre care intervin în litigiu suportă propriile cheltuieli de judecată și Tribunalul poate dispune ca un intervenient să suporte propriile cheltuieli de judecată. În speță, Regatul Spaniei și Repsol suportă propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a treia)

declară și hotărăște:

1) Respinge acțiunea.

2) Confederación Española de Empresarios de Estaciones de Servicio (CEEES) și Asociación de Gestores de Estaciones de Servicio suportă propriile cheltuieli de judecată, precum și pe cele efectuate de Comisia Europeană.

3) Regatul Spaniei suportă propriile cheltuieli de judecată.

4) Repsol Comercial de Productos Petrolíferos SA suportă propriile cheltuieli de judecată.

Czúcz Labucka Gratsias

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 6 februarie 2014.

Semnături